

Содржина:

На домашна почва.

1. Сподвижници.

Тестаментално дело, 7–9.

Слово за Рацин, 11–15.

Години, спомени, 17–25.

2. Современици.

Стоте години на Кочо Рацин, 29–35.

Поезијата на Блаже Конески, 37–53.

Зборови за Ацо Шопов, 55–56.

Разделба од Александар Спасов, 57–59.

Беседа за Васил Иљоски, 61–69.

Харалампие Поленаковиќ: Верност кон културното наследство, 71–76.

Омаж за „Велја кутија“ и за Цветан Грозданов, 77–80.

Пред творечкиот опус на Харалампие Поленаковиќ, 81–85.

Омаж за Коле Чашуле, 87–94.

Коле Чашуле: Патот од себеси, 95–97.

Слово за Анте Поповски, 99–101.

Почит кон Петре М. Андреевски, 103–109.

Доследност на естетичките определби (Творештвото на Милан Ѓурчинов), 111–116.

Анте Поповски и македонскиот модернитет, 117–121.

Чувствување на современоста, Омаж за Благоја Иванов, 123–128.

Творештво на трајни вредности (Влада Урошевиќ: Избрани дела), 129–134.

„Црно семе“: 40 години, 135–140.

Тревогите и предизвиците на Божин Павловски, 141–146.

Ефтим Клетников и прозниот опус на Божин Павловски, 147–153.

Творештво во балкански и универзален контекст (Кон делото на Луан Старова), 155–161.

Тегобноста на сенките (Раде Силјан: „Сенки на татковината“), 163–166.

Творештвото на Ѓоре Напески, 167–177.

Песната како мemento (Видое Видичевски: „Виe“), 179–184.

Хуманистичките пораки на Никола Кљусев, 185–187.

Лирското писмо на Фима Клетникова, 189–190.

Пофалба за поетското и ликовното, 191–193.

Сеќавање на Јордан Грабул, 195–197.

Сценографијата на Таки Павловски, 199–201.

3. Драма, Театар, 203.

Македонската драма и нејзиното отворање кон модерните литературни и театарски процеси, 205–213.

Од битовото кон модерното (Повод „Вејка на ветрот“ од Коле Чашуле), 215–220.

Пред творештвото на Васил Иљоски, 221–232.

Омаж за Петре Прличко, 233–238.

Сеќавање на Јована Бошковски, 239–245.

Држиќ наш современик, 247–252.

Живот посветен на театарот (Петар Селем: „Доба на режијата“), 253–260.

Пофалба на аматеризмот, 261–263.

СВЕТОВИ.

I. Предизвикот на епското, 267.

Големиот еп за Сид Кампеадор, 269–279.

Сеопштата песна на Пабло Неруда, 281–300.

„Хесперида“ на Хусто Хорхе Падрон, 301–307.

II. По патиштата на лирското писмо, 309.

Омаж за Едвард Коцбек, 311–316.

Јансите на Пан Когито (Читајќи го Збигњев Херберт), 317–325.

Поезијата на Васко Граса Моура, 327–336.

Творецот и пријателот Нуло Миниси, 337–339.

Пофалба на помнењето (Средба со поезијата на Артуро Коркуера), 341–349.

Од сјајот на лирското кон бездните на метафизичкото (Стиховите на Казимиرو де Брито), 351–358.

Модерен сензибилитет во класично руво (Поезијата на Дритеро Аголи), 359–368.

Горчините на надежта (Лириката на Фатос Арапи), 369–379.

Нова средба со турската поезија, 381–383.

Омаж за Јахја Кемал и Фазил Хисни Дагларца, 385–390.

Егзотика и метафизика (Лириката на Такаши Арима), 391–395.

Лирика на искуството („Рими на природата“ од Олексиј Довгиј), 397–398.

Завлекот по непознатото (Романот „Миленик“ од Кирсти Блом), 399–404.

Читајќи го поетот Гаetano Лонго, 405–408.

Лириката на Себастијано Грасо, 409–413.

Содржина, 415–417.